

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 159/07-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Juraja Horvátha prerokoval sťažnosť spoločnosti T., s. r. o., V., zastúpeného advokátkou JUDr. B. K., V., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti T., s. r. o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 p o r u š e n é b o l o .

2. Z r u š u j e rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 a vec v r a c i a v rozsahu zrušenia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti T., s. r. o., priznáva úhradu trov konania v sume 6 825,40 Sk (slovom šesťtisícosemstodvadsaťpäť slovenských korún a štyridsať halierov), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky p o v i n n ý zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. B. K., V., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2006 doručená sťažnosť spoločnosti T., s. r. o., V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. B. K., V., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 a ktorou žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 porušil základné právo obchodnej spoločnosti T. spoločnosť s ručením obmedzeným V., domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 zo dňa 28. 6. 2006 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania pozostávajúce z odmeny za právne služby vo výške 6.888,- Sk vrátane DPH na účet právnej zástupkyne sťažovateľa vedený v S. a. s. V. do 15. dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

Zo sťažnosti sťažovateľa a z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vyplýva, že sťažovateľ po tom, ako požiadal 11. júna 2002 predstavenstvo spoločnosti T., a. s., B. (ďalej len „spoločnosť“) o zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia a predstavenstvo na jeho žiadosť nereagovalo, doručil 4. novembra 2002 okresnému súdu návrh na začatie konania o vydanie poverenia zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti smerujúci proti tejto spoločnosti ako odporcovi, ktorým žiadal okresný súd, aby poveril sťažovateľa zvolaním valného zhromaždenia spoločnosti, a to v lehote 40 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia s navrhovaným programom a s tým, že predsedom valného zhromaždenia bude sťažovateľom označená osoba až do zvolenia predsedu valného zhromaždenia. Okresný súd o návrhu rozhodol uznesením sp. zn. 34 Exre 89/04 z 18. novembra 2004 tak, že mu vyhovel a predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 24. novembra 2004. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zistil, že sťažovateľ nadobudol v exekučnom konaní 110 ks akcií spoločnosti s menovitou hodnotou 1 000 000 Sk na akciu, a tým bola splnená 5 % zákonom stanovená hranica oprávňujúca domáhať sa navrhovateľovi vydania poverenia zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti.

Uznesenie okresného súdu sp. zn. 34 Exre 89/04 z 18. novembra 2004 napadol generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadnym dovolaním z 25. júla 2005 a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie okresnému súdu vychádzajúc z názoru, že sťažovateľ v čase rozhodovania okresného súdu nebol majiteľom 110 ks akcií spoločnosti. Najvyšší súd o tomto mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora rozhodol rozsudkom sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 34 Exre 89/04-73 z 18. novembra 2004 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Aby akcionár mohol svoje právo v zmysle ust. § 181 ods. 2 cit. zák. uplatniť, musí byť nepochybne akcionárom spoločnosti a musí byť takým akcionárom, ktorý má akcie, ktorých menovitá hodnota dosahuje najmenej 5 % základného imania. Tohto práva sa teda nemôže domáhať osoba, ktorá nie je akcionárom spoločnosti. Súd môže na základe návrhu poveriť zvolaním valného zhromaždenia iba akcionára, ktorý preukáže, že v čase podania návrhu bol nepochybne akcionárom odporcu a menovitá hodnota akcií, ktorých bol

majiteľom, dosahovala najmenej 5 % základného imania odporcu. Skúmanie tejto základnej podmienky je povinnosťou súdu na začiatku konania, ale aj kedykoľvek v jeho priebehu. Z uvedeného je teda zrejmé, že otázka či je navrhovateľ akcionárom spoločnosti T., a. s. je otázkou prejudiciálnou, ktorú okresný súd riadne nezisťoval. Ak by Okresný súd Bratislava I v predmetnom konaní takto postupoval, musel by zistiť, či navrhovateľ – T., spol. s r. o. mohol podľa právnych predpisov platných v čase tvrdeného nadobudnutia vlastníctva akcií odporcu a či mohol tieto platne nadobudnúť. Bolo povinnosťou skúmať aký charakter má odporca, či nejde o obchodnú spoločnosť, ktorá má podľa osobitných právnych predpisov odlišné postavenie ako iné obchodné spoločnosti, to znamená, či podľa platných právnych predpisov môže nadobudnúť jeho akcie iný subjekt.

V predmetnom konaní nebolo tvrdené ani dokazované, že by navrhovateľ nadobudol akcie odporcu uvedeným spôsobom. Naopak, navrhovateľ odvodzoval nadobudnutie vlastníctva akcií odporcu v rámci exekučného konania. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na jednoznačné znenie ust. § 114 zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok), podľa ktorého exekúciou nemožno postihnúť veci, ktorých predaj je podľa osobitných predpisov zakázaný, alebo ktoré podľa osobitných predpisov exekúcií nepodliehajú. Ak v zmysle cit. ustanovení zák. č. 92/1991 Zb. [§ 1, § 10 ods. 1, § 10 ods. 2 písm. i); pozn.], resp. zákona č. 192/1995 Z. z. (§ 2 ods. 3; pozn.) nemôže byť majiteľom akcií iný subjekt ako štát, potom nemohol navrhovateľ v rámci exekučného konania platne nadobudnúť vlastnícke právo k akciám odporcu, nemohol byť teda ich majiteľom a nebol teda aktívne legitimovaný na podanie návrhu, aby ho súd poveril zvolaním valného zhromaždenia odporcu.“

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 nadobudol právoplatnosť 8. augusta 2006.

II.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 porušil zákon a toto svoje tvrdenie odôvodňoval tým, že svojim rozhodnutím sa odchýlil od doterajšej rozhodovacej praxe reprezentovanej

rozsudkom sp. zn. 7 Obo 230/99 zo 14. októbra 1999 uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 2000, zošit 4, str. 35 – 36, podľa právnej vety ktorého právoplatným rozhodnutím súdu o zvolaní mimoriadneho valného zhromaždenia je súd v inom konaní viazaný, a nie je oprávnený ako predbežnú otázku skúmať správnosť tohto rozhodnutia, a to ani v prípade, že by rozhodnutie o zvolaní bolo v rozpore so zákonom. Porušenie zákona videl sťažovateľ i v tom, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora bolo neprípustné, pretože jeho podanie nevyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, a to preto, že na samotnom základe rozsudku okresného súdu ohľadom zvolania valného zhromaždenia nebolo prijaté žiadne rozhodnutie, ktoré by do práv alebo právom chránených záujmov akéhokoľvek subjektu mohlo zasiahnuť, a aj keby bolo, zákon umožňuje takto prijaté uznesenie napadnúť, čo sa nikdy nestalo. Navyše ani z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 nemožno zistiť, z akého dôvodu považoval uvedenú podmienku prípustnosti mimoriadneho dovolania za splnenú. Sťažovateľ na podporu svojich tvrdení o nezákonnosti rozsudku sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora v inej veci sťažovateľa, v ktorej najvyšší súd rozsudkom sp. zn. M Cdo 2/99 z 28. februára 2001 mimoriadne dovolanie zamietol a z ktorého podľa názoru sťažovateľa má vyplývať, že najvyšší súd tým potvrdil zákonnosť exekúcie, v ktorej nadobudol sťažovateľ akcie spoločnosti, a zároveň sťažovateľ argumentoval tým, že exekúcia bola skončená a návrat do predošlého stavu v exekučnom konaní nie je možný.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdil, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že narušil zásadu právnej istoty v neprospech sťažovateľa, keď rozhodol odlišne od rozhodnutia sp. zn. M Cdo 2/99 z 28. februára 2001, pričom takýto zásah je neospravedlňiteľný a neudržateľný.

III.

Ústavný súd prijal uznesením sp. zn. II. ÚS 159/07 z 28. júna 2007 sťažnosť na ďalšie konanie.

K sťažnosti sa vyjadril najvyšší súd prípisom č. k. KP 8/07-18 zo 7. júna 2007, v ktorom uviedol, že zo sťažnosti nevyplývajú žiadne skutočnosti, z ktorých by sa dalo usúdiť, že najvyšší súd pri prerokúvaní mimoriadneho dovolania postupoval spôsobom, ktorým by porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a jeho právo na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu vzhľadom na špecifický charakter konania o udelenie poverenia na zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia akciovej spoločnosti nebolo spôsobilé označené práva sťažovateľa porušiť. Na základe právoplatného uznesenia okresného súdu sťažovateľ valné zhromaždenie spoločnosti zvolal, toto prebehlo, čím bol dosiahnutý účel konania, a preto na tom nemohlo nič zmeniť ani mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora. Navyše zo sťažnosti ani nevyplýva, že by niektorý z akcionárov využil právo dovolávať sa neplatnosti uznesenia, ktoré z valného zhromaždenia vzišlo. Keďže postupom a rozhodnutím dovolacieho súdu práva sťažovateľa nemohli byť porušené, považuje najvyšší súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

Prípisom z 30. augusta 2007 najvyšší súd uviedol, že sťažnosť navrhuje zamietnuť z dôvodov uvedených v podaní zo 7. júna 2007, poukázal na to, že zvolaním valného zhromaždenia nastal stav, ktorý už nemožno zvrátiť, ani zrušenie uznesenia okresného súdu dovolacím súdom nič nezmenilo na tom, že valné zhromaždenie sa uskutočnilo a jeho závery sú platné, ďalšie rozhodovanie o zvolaní valného zhromaždenia je neaktuálne a samotné zrušujúce rozhodnutie dovolacieho súdu je rovnako zbytočné ako mimoriadne dovolanie, čo však zároveň znamená, že takýmto rozhodnutím nemohli byť porušené práva sťažovateľa. Zároveň v tomto podaní najvyšší súd uviedol, že netrvá na ústnom konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu podaním z 20. augusta 2007 oznámil, že na konaní ústneho pojednávania pred ústavným súdom netrvá.

IV.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré z ústavného hľadiska sú neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Ústavný súd je v súlade so všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutie všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je alebo nie je v súlade s ústavno–procesnými zásadami upravenými v ústave. Inými slovami povedané, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 48/02).

Ústavný súd posudzoval preto rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 z hľadiska, či sa najvyšší súd pri výklade zákonných ustanovení, na ktorých svoje rozhodnutie založil, neodchýlil natoľko od znenia príslušných zákonných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Najvyšší súd svoj rozsudok sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006 založil na názore, že okresný súd sa nezaoberal otázkou, či je sťažovateľ akcionárom spoločnosti, teda či 110 ks akcií nadobudol v súlade so zákonom, pretože ak by tak urobil, musel by posudzovať, či sťažovateľ mohol podľa právnych predpisov platných v čase tvrdeného nadobudnutia vlastníctva akcií spoločnosti tieto platne nadobudnúť. Podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľ nemohol v rámci exekučného konania platne nadobudnúť vlastnícke právo k akciám spoločnosti, nemohol byť teda ich majiteľom, a nebol teda ani aktívne legitimovaný na podanie návrhu, aby ho okresný súd poveril zvolaním valného zhromaždenia spoločnosti.

Z obsahu pripojených spisov vyplýva, že Okresný súd Vranov nad Topľou na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku z 13. januára 1997 sp. zn. 3 C 565/96 poveril súdnu exekútoriku uskutočniť exekúciu podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). V konaní sp. zn. Er 3143/97, Ex 4575/97 bola poverená vykonať všetko, čo je potrebné na zachovanie a výkon práv z cenných papierov.

Nebolo takisto sporným, že Ministerstvo financií Slovenskej republiky, ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky sa pokúšali o zrušenie exekučného konania v širšom slova zmysle, neboli však úspešní, o čom svedčia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž 143/01, 7 Obo 28/04, M Cdo 2/99 a Krajského súdu v Bratislave

sp. zn. 12 Cob 180/04. Na tom základe stav pred 9. decembrom 1998 bol taký, že majiteľom akcií spoločnosti bol sťažovateľ a exekúcia sa stala právoplatnou a vykonateľnou.

Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľ predmetné akcie nadobudol a že ich nadobudol v exekúcii.

Právomoc posudzovať zákonnosť priebehu exekúcie zveruje Exekučný poriadok exekučnému súdu, ktorému zároveň poskytuje dostatočný priestor na zásah do jej priebehu rozhodovaním o námietkach proti nej alebo o jej prípadnom zastavení, či odklade, kedykoľvek počas vykonávania exekúcie, ak sú splnené zákonné predpoklady na takýto postup, a to aj z úradnej moci, teda bez návrhu účastníka exekučného konania. Iný všeobecný súd do priebehu exekúcie môže zasiahnuť iba na základe podaného odvolania, dovolania či mimoriadneho dovolania, a to ako súd vyššej inštancie. V tomto prípade sa tak stalo na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, o ktorom rozhodoval najvyšší súd v konaní sp. zn. M Cdo 2/99. Je vylúčené, aby zákonnosť priebehu exekúcie posudzoval ako prejudiciálnu otázku súd v inom konaní, a to i v prípade, že ide o súd konajúci o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora smerujúcom proti rozhodnutiu vydanom v inom než preskúmanom exekučnom konaní. Uvedené je mimo iného dôsledkom zásady zákazu navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní.

Právnu istotu vytvorenú už nezmeniteľnosťou právoplatných súdnych rozhodnutí treba považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v širšom kontexte za súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ústavy (PL. ÚS 38/99).

K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy, napr. PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva.

Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (mutatis mutandis

I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.

Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04).

So zreteľom na označené rozsudky najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v danom prípade došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým i k porušeniu zásady právnej istoty. Sťažovateľ totiž dôvodne a zákonne vychádzal z toho, že sa stal platne vlastníkom akcií, čo mu založilo aktívnu legitimáciu na zvolanie mimoriadneho zhromaždenia, čo okresný súd správne akceptoval.

Preto už samotná okolnosť, teda to že najvyšší súd ako súd konajúci o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora smerujúcom proti rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 34 Exre 89/04 z 18. novembra 2004 posudzoval otázku zákonnosti nadobudnutia akcií sťažovateľom v právoplatne skončenom exekučnom konaní ako otázku prejudiciálnu znamená, že najvyšší súd týmto svojím postupom porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd sa už vzhľadom na uvedené závery bližšie nezaoberal argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej je rozhodnutie najvyššieho súdu svojvoľné, keď nie je náležité odôvodnené, pokiaľ ide o naplnenie podmienok na podanie mimoriadneho dovolania, resp. vysporiadaní sa s podmienkou, či podanie mimoriadneho dovolania vôbec vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

V.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným

rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V záujme ochrany ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 1 dohovoru, ktoré boli u sťažovateľa porušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo 5/2005 z 28. júna 2006, bolo potrebné tento rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 825,40 Sk vrátane DPH, ktorú mu ústavný súd s poukazom na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal.

Trovy konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) podľa výroku rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007